

У књизи су коришћени подаци из мемоара почившег Дарка Ранковића, професора Факултета примењених уметности из Београда, између осталог у вези с причама његовог оца, потпуковника Божидара Ранковића, који је током Другог светског рата био командант Петог корпуса Београда, Начелник штаба команде Београда и Шеф контраобавештајне групе за Београд Југословенске војске у отаџбини под псеудонимом „Доловац”.

Доловац је руководио бројним тајним операцијама против окупатора директно командујући супертајним агентима који су били под његовом контролом, као што је био агент под псеудонимом „Ескулап”, који је сарађивао са својим наводним братом „Трицикл”, касније популарно представљеним у бројним енглеским шпијунским филмовима.

Такође, у књизи се помињу и подаци у вези с једним официром аустроугарског ратног брода Алфа који потичу из периода Првог светског рата.

Први светски рат

Док олуја бесни, одједи неизвесности одјекују кроз хаос Првог светског рата. Усред безобзирног гнева природе, некада моћна аустроугарска „К.и.К Kriegsmarine” топовњача СМС Хулк Алфа жестоко се бори, а њен труп се опасно подиже под немилосрдним нападом таласа. Тетурајући се у метежу, капетан храбро корача на кишом натопљеној палуби, издајући наређења узнемиреној посади, згрченој у одлучној намери да издржи горопадне нападе Јадранског мора.

Усред метежа један врло млади официр лица изобличеног од напора, ослања се на ограду да би га изненадни трзај избацио из равнотеже. Док се спотиче, погоди га снажан ударац неког предмета, те му кроз општи хаос зада оштар бол кроз слепоочницу. Стиснувши зубе због агоније, он се привуче ка несигурном закљону капетанове кабине, тражећи предах од варварског беса олује.

Унутар кабине повређени официр тоне на под и стење непрекиданим дахтањем док зауставља ток крви која избија из ране. У полумраку његов поглед пада на неугледан лимени ормарић, чији је садржај насумично разбацан усред неописивог нереда. Кристални предмет дванаестостране форме заблиста

ванземаљском луминисценцијом и испаде из збрканих полица кабинета, привлачећи пажњу официра у збуњујућем трансу изненадне ситуације.

Заинтригиран његовом необичном привлачношћу, он опрезно подиже кристални артефакт, прстима пратећи замршене аспекте који као да пулсирају мистериозним унутрашњим светлом. Са све већом фасцинацијом он диже објекат до нивоа очију, посматрајући како се из његовог језгра излива етерични сјај, каскадно попут луминисцентних млечних вртица на позадини слабо осветљене кабине. Нежна светлост која се емитује из кристала баца небески зрак, купајући скучени простор у надреалном, готово ванземаљском сјају, превазилази границе узбурканог пловила и катаклизмичног рата који бесни иза његових челичних зидова.

Садашњост

Стефан, млађи човек, професор психологије, живи урођен у градски пејзаж Београда, ужурбане метрополе прожете историјом и културом. Жонглирајући са строгошћу академског живота, он ради као цењени професор на локалном универзитету, водећи студенте кроз хаотичне нијансе људског ума.

Усред душевне осеке и академске рутине, током једног од његових предавања намеће интригантна питање, које испровоцира дискусију и улази у загонетну област феномена дежа ви.

Радознали студент се одважи да постави питање које изниче на периферији његовог ума, настојећи да разоткрије мистериозне заплетености које леже у основи често збуњујућег спознања дежа ви ефекта.

У одговору, Стефан улази у дубине устаљеног схватања, цитирајући широко прихваћену дефиницију која карактерише дежа ви као необичну сензацију познатости, прогањајући утисак да се неко раније сусрео с догађајем или ситуацијом која би наводно требало да буде искуство.

Позивајући се на увиде чувеног Сигмунда Фројда, Стефан излаже појам „парамнезије”, сугеришући да овај феномен може

произаћи из подсвесног призивања заборављених или потиснутих доживљаја и фантазија преплићућих с ткањем садашњости.

Међутим, он износи и своја сазнања о томе да недавни кораци неуролошких истраживања иницирају нови талас анализе, доводећи у питање конвенционално тумачење за дежа ви.

Пионирске студије су прецизно мапирале неуронску активност учесника који су подвргнути експерименталним процедурама дизајнираним да изазову осећај познатости. Откривајући нову перспективу, ове анализе пронашле су да осећај дежа ви активира предњи режањ мозга, што служи као механизам за потврђивање тачности постојећих сећања, а не навигацију лавиринтом прошлих тренутака који измичу потпуном разумевању. Раније су стручњаци мислили да је то начин на који мозак креира лажна сећања, али касније се утврдило да мозак заправо користи права искуства како би проверио да ли су тачна. Остаје мистично како мозак то чини истовремено с доживљајем у реалном времену када сећање на доживљај тек треба да се формира.

Док истраживања разоткривају слојеве сложености који покривају овај феномен, сенка интриге и ишчекивања обавија научну заједницу, позивајући ка дубљем разумевању вишезначног испољавања.

По завршетку предавања Стефана чека његова колегиница Ана и погледа га с дозом нестрпљења. Анин глас одјекује благим али упорним упитом, испрекиданим наговештајем чежње док тражи потврду о њиховом предстојећем сусрету.

„Хоћемо ли се видети вечерас?“, пита, а њене речи су про-
ткане тихим жаром који деликатно виси у ваздуху.

Стефан, уморан, одговара уздахом, његова исцрпљеност је скоро опипљива док се бори са захтевима својих професионалних обавеза.

„Уморан сам”, промрмља. Глас му одаје осећај који прожима само његово биће, а терет академске заједнице тешко му лежи на раменима.

Необесхрабрена његовим повученим држањем, Ана устарава, а њен глас има призивак забринутости док се фокусира на танане промене које примећује у Стефановом држању.

„Године... Професоре, Ви више нисте исти као пре”, примећује она, њен тон наглашен дискретном меланхолијом и цинизмом одјекује дубином разумевања које потиче из година заједничких тренутака блискости.

Намрштивши чело у јасном показивању отпора, Стефан устукне на ганутљиво испитивање, а његов опрезан став одаје емоционалну турбуленцију која тиња испод површине.

„Не инсистирај!”, узврати речима које су прожете неизговореном молбом за разумевање и непопустљивом жељом да заштити своју тренутну рањивост од даљег испитивања.

Ана, увек усклађена са суптилним нијансама њиховог односа, настоји да ублажи напетост лаком шалом, покушајем да распрши растућу nelaгоду.

„Хајде, не љути се. Нисам хтела да те повредим... Стари, ха-ха...”, додацује, а разиграна гестикулација покушава да премости јаз који прети да засени њихов однос, макар и на кратко.

Резигнираним замахом руке Стефан одмахне без речи, тихи покрет који довољно говори у својој једноставности. Анине речи